

[Statsministeren.]

ministeriets økonomisk-politiske afdeling. Det arbejde, der i denne egenskab tilfaldt ham, havde han udført til ministeriets tilfredshed. Dette gælder både arbejdet hjemme i ministeriet og den virksomhed, han udøvede som handelspolitisk forhandler med andre lande. Han var flittig, og i sit privatliv levede han, så vidt man kunne se, tilbage trukket. Hans lejlighed bestod af 2 værelser. Stillingen som assisterende afdelingschef er ikke en normeret tjenestemandsstilling. Han fik altså hverken nogen formel udnævnelse til stillingen, ej heller noget ekstra vederlag ud over den løn, han oppebar som kontorchef. Alligevel indebar det dog en højere placering inden for udenrigsministeriet. Denne ændring i hans placering inden for ministeriet fandt sted pr. 1. oktober 1953. Jeg har intet haft hermed at gøre.

Blechingberg opfyldte de saglige kvalifikationer for at bestride en post hjemme eller ude svarende til hans alderstrin, d. v. s. en post i ministeriets 2. lønningsklasse. Ikke desto mindre var der for ministeriets ledelse ingen tvivl om, at Blechingberg i betragtning af hans private økonomi aldrig kunne komme på tale i forbindelse med udnævnelsen af en chef med selvstændigt ansvar. En post som assisterende afdelingschef uden ansvar for en kasse og med begrænset kompetence til at træffe afgørelser måtte være maksimum af, hvad der kunne betros ham.

I foråret 1956 fandt der visse forflyttelser sted inden for udenrigstjenesten. Urigtige rygter herom i et københavnsk dagblad ville vide, at Blechingberg i denne forbindelse var blevet udnævnt til gesandt i Teheran. Pressemeddelelsen herom indbragte ham — altså på urigtigt grundlag — forskellige lykønskninger, og meddelelsen om, at det pågældende forlydende var urigtigt, slog ham ud psykisk. Allerede inden dette skete, havde Blechingberg en tid været sygemeldt. Under hans sygdom blev det konstateret, at han havde forsømt at ekspedere forskellige sager på fyldestgørende måde. Nogle af disse sager havde han „slyttet“. Opdagelsen heraf gav anledning til, at direktøren for udenrigsministeriet stillede sig på det standpunkt, at Blechingberg måtte fjernes fra posten som assisterende

afdelingschef. Der måtte findes en ny placering til ham. Jeg må herved bemærke, at de ekspeditions-mæssige mangler, der var konstateret, ikke var af en sådan art, at de kunne give anledning til at rejse spørgsmålet om hans fortsatte forbliven i tjenesten.

Efter indgående overvejelser, hvorunder man havde forkastet forskellige påtænkte løsninger, nåede man frem til forslaget om at udsende Blechingberg som handelsrådgiver til Bonn. De stedfundne forsømmelser med hensyn til sagsekspeditioner bevirkede, at ministeriet måtte finde det ønskeligt, at Blechingberg blev placeret på en post med et noget mindre krævende arbejdsområde inden for det felt, der efterhånden var blevet hans speciale, nemlig det handelspolitiske og erhvervs-mæssige. Hans svage privatøkonomi bevirkede, at han nødvendigvis måtte anbringes på en post, der ikke medførte chefsansvar og ansvar for en offentlig kasse. Disse krav kunne ske fyldest ved hans placering som handelsrådgiver i Bonn. Her blev han ikke chef og ikke engang næstkommanderende. Han blev på ambassaden udtrykkelig placeret som specialrådgiver med den virkning, at han aldrig ville komme til at fungere som chargé d'affaires. Dette blev ham udtrykkeligt tilkendegivet. Han måtte finde sig i, at en langt yngre kollega, der gjorde tjeneste som ambassaderåd, i chefens forfald blev embedets fungerende chef og dermed også foresat for Blechingberg selv. Arbejdsmæssigt ville udsendelsen til Bonn medføre, at Blechingberg fik et mere begrænset sagsområde, end han havde haft som assisterende afdelingschef i ministeriet. Både med hensyn til ansvar og arbejdsområde var der derfor ved denne udsendelse tale om en degradering og ikke en fremmelse. Som jeg sagde før, er det mig, der bærer det politiske ansvar for denne udsendelse, som blev foreslået af direktøren for udenrigsministeriet. Han og jeg drøftede indgående, hvad der kunne tale for og hvad imod. Da der på dette tidspunkt i 4 år ikke var forekommet noget udenrigsministeriet bekendt tilfælde af uregelmæssigheder i hans private økonomi, blev ej heller det før omtalte tilfælde fra 1952 nævnt.

Lønningsmæssigt medførte udsendelsen til Bonn ganske vist en fremgang for Blechingberg i forhold til hans situation i